

de komma i beröring med huden på en människa. Urtica urens.

ETTERPÅSE, m. 2. pl. — påsar. (Pop. o. fam.) Mycket argstint människa.

ETTERÖRT, f. 3. Årlig växt, som utgör ett besvärligt ogräs på sädesåkrar. Chrysanthemum segetum.

ETTSTRUKEN, a. 2. neutr. — *et.* (i musik) Så kallas de noter, hvilka tillhöra den oktav, som ligger emellan den »lilla» eller »ostrukna» och den »västrukna» oktaven, emedan de stundom tecknas med ett streck uppöfver. t. ex. \bar{c} .

ETYMOLOG, --mållåg, m. 3. Språkforskare, som isynnerhet egnar sig åt efterforskningen af ordens ursprung.

ETYMOLOGI, --mållåji, f. 3. 1) Ett ords härledning. Ordledning. — 2) Läran om ordens härledning. [— gie.]

ETYMOLOGISK, --mållåjisk, a. 2. Som tillhör eller har afseende på etymologien.

EUCHAIRIT, ävchkairit, m. 3. Mineral, bestående af selenulfver, i förening med selenkoppar, derbt, metallglänsande, med finkornigt, nästan kristalliniskt brott.

EUDIOMETER, ävvdiaméter, m. 2. pl. — *metrar.* Instrument, hvarmedelst man kan mäta och efter grader bestämma luftens syrehalt, för att utröna, huruvida den är mer eller mindre tjenlig att inandas.

EUDIOMETRI, ävvdiametri', f. 3. Läran om sättet att mäta luftens syrehalt.

EUFEMISM, ävfvem'ism, m. 3. Omskrifning af en anstötlig eller vidrig sak, medelst förmildrande uttryck. Äfv. *Euphemism.*

EUFONI, ävfon'i, f. 3. Välljud. Äfv. *Euphoni.*

EUFONISK, ävfvónisk, a. 2. Välljudande. *E-a bokstäfver*, sådana som, utan att enligt härledningen tillhöra ett ord, endast tilläggas för väljudets skull. Äfv. *Euphonisk.*

EUGENIN, ävvgeni'n, n. 3. sing. (kem.) Eget ämne i neglekeolja.

EUMENIDER, ävveni'dr, f. pl. Se *Furier.*

EUNUCK, ävvnück, m. 3. Snöping. [Eunuch.]

EUSTACHISK, ävstákisk, a. 2. *E-a röret*, benämning på den gång, som ur trumhålan i örat leder till munhålan; har fått sitt namn efter anatomen Eustachi.

EUTERPE, ävvtérpe, nom. propr. f. Musikkens sånggudinna.

EVAKUERA, v. a. 1. Utrymma. — *Evakuerande*, n. 4. o. *Evakuering*, f. 2. [Evac —.]

EVALVATION, evallvatschón, f. 3. 1) Uppskattning, värdering. — 2) Beräkning af mynsters värde i jämförelse med hvarandra.

EVALVERA, v. a. 1. 1) Uppskatta, värdera. — 2) Beräkna mynsters värde i jämförelse med hvarandra.

EVANGELIEBOK, evannjeliébok, f. 3. pl. — *böcker.* En för svenska kyrkan antagen andaktsbok, innehållande korta utdrag ur Nya Testamentets skrifter för hvarje helgdag i året, jemte kyrkoböner, och åtföljd af den i svenska församlingen antagna ritualen. [Evangeliebok.]

EVANGELISK, evannjélisk, a. 2. Som öfverensstämmer med evangelium och innehållet af den heliga skrift. *E-a förbundet*, förbund, som under tyska trettioåra kriget år 1653 afslöts emellan Sverige och de protestantiska furstarna. *E-a kyrkan*, gemensam benämning på den lutherska och den reformerta kyrkan. *E-a kristne*, Lutheraner

och Reformerte. *E-a läran*, protestanternes (Lutheraners och Reformertes) lära. *E-a sällskapet*, ett samfund i Sverige, för utspridande af smärre andaktsböcker. — Substantivt brukas äfv.: *De E-e*, Protestanter, d. v. s. Lutheraner och Reformerte.

EVANGELIST, evannjeli'sst, m. 3. 1) (i den äldre kyrkan) Benämning på de kristna, som fortsatte apostlarnes undervisning. — 2) Benämning på Mathæus, Marcus, Lucas och Johannes, såsom författare till de i Nya Testamentet intagna evangelierna.

EVANGELIUM, evannjéliumm, n. 3. pl. — *lier.* (af grek. *Evangelion*: ett ljufvigt och gladt budskap) 1) Hela den i Nya Testamentet uppenbarade läran. — 2) Berättelsen om Jesu lefnad, död och uppståndelse, författad af de fyra Evangelisterna. — 3) Läran om nåden i Christo, sådan den i Nya Testamentet framställes.

EVAPORATION, ----tschón, f. 3. Afdunstning.

EVAPORERA, v. n. 1. Afdunsta.

EVASDOTTER, ä'vassdå'ttr, f. 2. pl. — *dött-rar.* (fig. fam. skämtv.) Kvinna.

EVASIV, --i'v, a. 2. Undvikande. [— if.]

EVASIVT, --i'vt, adv. På ett undvikande sätt. [— ift.]

EVELIG, ä'veligg (uttalas i allmänhet: ä'vigg), a. 2. *Hvar e-a en*, hvar enda en.

EVENTUEL, evänntuá'l, a. 2. 1) Tillfällig. — 2) Beröende af framtida händelser. [— ell.]

EVERDELIG, evärdeligg, a. 2. I alla tider, för beständigt varande, fortfarande, gällande. *Till e. åminnelse. Till e-t nyttjande. Till e. ågo. För e-a tider*, för alltid, ända till sednaste efterverld, så länge verlden står. [Evärd —, Everld —.]

EVERDELIGA, EVERDELIGEN, adv. I alla tider, för alltid. — *Anm.* *Everdeliga* är numera föråldrad.

EVERTUERA SIG, evärttuera, v. r. 1. (fr. *s'Évertuer*) Genom öfning förvärfva skicklighet, fullkomna sig. *E. sig i ett språk.*

EVIDENS, evidä'nns, f. 3. Klarhet, tydlighet.

EVIDENT, evidä'nnt, a. 4. Klar, tydlig.

EVIG, ä'vigg, a. 2. 1) Som är utan begynnelse och ända. *Endast Gud är e. Den e-e Guden. Det e-a ordet. Den e-a visheten.* — I definit form och såsom substantiv brukas ofta *Den E-e* i stället för Gud. — 2) Som väl haft begynnelse, men är utan ända. *Det e-a lifvet. Den e-a fördömseln. Den e-a döden* (se *Död*). — *Syn.* Evinnerlig. — 3) Som räcker, varar så länge, att man ej föreser något slut derpå. *En e. vänskap, kärlek, åminnelse. Ett e-t haf. Ett e-t krig. En e. process.* — *Syn.* Evinnerlig, Beständig. — 4) Som varar för lifstiden. *E. landsflykt. E-t fångelse.* — *Syn.* Lifstids. — 5) (fam.) Som alltför ofta upprepas. *Hans e-a klagovisor trötta alla.* — *Syn.* Evinnerlig, Idkelig, Beständig. — 6) *Hear e-a en*, se *Evelig.*

EVIGHET, ä'vighét, f. 3. 1) Tid utan begynnelse och ända. *Tiden är, egentligen att tala, blott en del af e-en.* — 2) Tillvaro utan begynnelse och ända. *Guds e.* — 3) Tid, som väl har början, men ej ända. Brukas i denna bem. framsför allt i fråga om det tillkommande lifvet. *Den saliga, osaliga e-en. E-en mig fast förskräcker. Helvetesstraffens e. O meniska, tänk på e-en!* — 4) Ganska lång tid. *Dessa byggnader skola bestå en hel e. Denna ändlösa väntan var för mig en hel e.* — *Af e.*